

El jurat de

ha decidit atorgar **el 2on premi en categoria adults** del certamen literari

Anatomia de l'esperança

a l'Anna Robert Segarra

de Barcelona

Hi ha qui pensarà que no estic en la meua plenitud (en el meu *prime*, que diuen els meus fills). En plena etapa de maduresa, els giravolts i les pèrdues, les càrregues i les cures, els problemes i els atzucacs, m'han exhaurit en certa manera. No obstant això, d'altra banda, m'han portat a un estat de certa transcendència fugissera que em dona ales per marxar amb els que no hi són i alhora portar-los dins, en un vincle circular i que de retruc em connecta amb la natura i amb la terra. El dolor, la desesperació, la indefensió, la compassió... m'han permès soterrar les arrels, i deixar anar les branques cap al cel. M'han fet egoista d'emocions recíproques, de converses infinites, de passejos feréstecs, de vetllades llargues a la vora del foc amb la guitarra i una copa de vi. M'han empentat cap a una vida a la meua mida, de quilòmetre zero, lliure d'excessos i d'acumulació compulsiva de capricis sobrers.

Just recordo fa un parell de nits, Victòria, quan t'apropaves tímidament entre riures. Parlàvem de la llum que tenen algunes persones. Dels dubtes de si són éssers de llum en si mateixos, o miralls que reflecteixen la lluentor de qui s'hi atansa. Recordo que em vas acaronar la mà en un instant i em vas dir que per tu soc anatomia de l'esperança: el cos i l'alè, imatge i miratge, companya i amiga. No se m'acut com es pot ser més feliç, malgrat tot.